

Dansk

Engelsk

Fransk

Italiensk

Portugisisk

CSJOURNAL

Sankt Joseph Søstrene af Chambéry

November - December • År 2024 - nr. 6

GENERALRÅDET

OVERSIGT

SYNODE OM SYNODALITET OG JUBELÅR 2025

Sr. Dolores Lahr CSJ

Generalrådet

'Synoden om synodalitet' sluttede officielt den 27. oktober 2024, og slutdokumentet blev offentliggjort den 29. oktober 2024. Slutdokumentet udtrykker en bevidsthed om, at kaldet til mission samtidig er et kald til omvendelse

af hver enkelt lokal kirke og af hele kirken, men i virkeligheden må denne omvendelse begynde med den enkeltes forvandling og omvendelse. I sin afsluttende tale sagde Pave Frans, at »der er brug for tid til at nå frem til beslutninger, der involverer hele Kirken«.

Generalrådet

Synode om synodalitet og Jubelår 2025

FORSIDE

JPIC

Italien: Øget bevidsthed om reduktion af fossile brændstoffer

3

Generalrådet: Investeringer i overensstemmelse med troen

4

Interkulturalitet

USA: At leve interkulturelt

6

PROVINS/REGION/MISSION

Tanmaya: Demonstration på Børnenes Dag: en stærk opfordring til fred

8

Nye Helgener

9

Brasilien: 25 år med "Gæstfrihedsprojektet"

10

Pakistan: Vandmangel i Balochistan

11

Frankrig: På tværs af alle grænser krydsede evangeliet vores vej

13

Brasilien: Dyrebare tid med søstrene i West Hartford, Connecticut - USA

15

Desuden sætter afslutningen af synodemøderne i Rom ikke en stopper for den synodale proces.

Er der noget bedre tidspunkt at reflektere over forvandling og omvendelse end Jubelår 2025? Temaet for jubelåret, »Håbets pilgrimme«, bygger på synodens tema, »For en synodal kirke: fællesskab, deltagelse og mission«.

Slutdokumentet er værd at bruge tid og opmærksomhed på at læse. Det er god læsning til en pilgrimsrejse. Det kan læses som en rejse, en pilgrimsvandring, hvor pilgrimmen tager sig tid til at stoppe op og bede og reflektere over rejsen. Hvad sker der indeni? Hvilke

indsigter og inspirationer kommer fra Helligånden? Læser jeg noget nyt? Er der noget, jeg aldrig har tænkt på? Er der noget, jeg er uenig i? Hvad deler mine rejsekammerater med mig, og jeg med dem? Hvordan bliver jeg forvandlet og omvendt?

Slutdokumentet er fyldt med en vision om en synodal kirke - en fremtidens kirke - en kirke, der vil tage tid at udvikle, en kirke, der vil kræve energi, input og tålmodighed fra hele Guds folk for at blive født på ny. Tekstens fem dele fører læseren gennem »Synodalitetens hjerte«, synodalitetens udvikling, og hvad der kom ud af den første session i oktober 2023. »Ombord i båden sammen« beskæftiger sig

med relationer, der dannes i sammenvævningen af kald, karismer og tjenester. Billedet af fiskere (kvinder og mænd) fortsætter med afsnittet »Kast nettet«, der dækker kirkelig dømmekraft, beslutningsprocesser og en kultur med gennemsigtighed, ansvarlighed og evaluering. »En rigelig fangst« opfordrer vores pilgrimskirke til at dyrke nye former for udveksling af gaver og forny sammenvævningen af de bånd, der forener os i kirken i en tid, hvor oplevelsen af at være rodfæstet ét sted er under dybtgående forandring. Det sidste afsnit, »Så jeg sender dig«, udfordrer os, håbets pilgrimme, til at se på et særligt skridt, vi skal tage, nemlig at tage os af uddannelsen af alle, af Guds folk, alle som synodale missionærer.

Hvad er vores kald som Sankt Joseph Søstre, medvandrere og samarbejdspartnere i mission? Hvordan bliver vi 'synodale missionærer'? Hvad er vores svar på synoden om synodalitet, på Jubelåret 2025 og på at være »Håbets Pilgrimme«? Vores karisme kalder os til enhed og forsoning, hvilket er så nødvendigt i vores splittede verden. Lad os vandre sammen på denne synodale vej - denne håbets pilgrimsfærd.

ØGET BEVIDSTHED OM REDUKTION AF FOSSILE BRÆNDSTOFFER

Sr. Marirosa Orlando CSJ

Italien

Jeg oplever fortsat, hvor vigtig en skole er for virkelig at opbygge et mere civiliseret samfund og for at sikre en stadig mere passende kulturel bevidsthed hos alle. I løbet af den anden skoleuge på det tekniske gymnasium Juvarra de Venaria Reale i Torino, beskæftigede vi os i alle mine klasser med spørgsmålet om fossile brændstoffer. Det var lige før mødet i FN's Generalforsamling i New York, hvis dagsorden omfattede implementeringen af målene for bæredygtig udvikling inden 2030.

Og der var frygt for, at dette tema ikke ville blive behandlet seriøst medmindre, der var et afgørende pres fra en velinformeret offentlighed,

som vidste, hvad der var på spil. Jeg havde også nogle gode muligheder for at tale med mine kolleger på lærerværelset, og jeg forsøgte at engagere dem i en

underskriftsindsamling, der arbejdede for en reduktion af brugen af fossile brændstoffer. Desværre var det helt i begyndelsen af skoleåret, og jeg var ikke i stand til at

organisere et samarbejde mellem naturvidenskab, samfundsfag og litteratur, så de kunne bidrage med deres specifikke indsigt for at gøre diskussionen dybere og mere meningsfuld. Jeg var overrasket over, at kun få kendte til begivenheden, og mange takkede mig for, at de kunne give deres besyv med personligt om end ikke med en lektion inden for den nødvendige tidsramme.

Temaet blev præsenteret på en mere generel måde for de yngre elever, mens jeg for de

ældre elever, hvis fokus var naturvidenskab, gav meget specifikke input, som handlede om muligheden for alternative energikilder med et væld af detaljer, der passede til deres niveau. For dem var syntesen af de mål, der blev vedtaget i Dubai, meget specifik. I hver lektion, efter en videointroduktion til emnet, blev de opfordret til at have en diskussion i små grupper for at opmuntre hver enkelt til at deltage. De fik derefter den opgave at sende en kort syntese af de meninger og observationer, der kom

frem. Deres svar på opgaven bekræftede i høj grad de unges interesse og engagement.

Jeg er Den Internationale Kommission for Retfærdighed, Fred og Bevarelse af Skaberværket taknemmelig for den værdifulde og aktuelle information og opmuntringen til at handle bevidst og med overbevisning for at få os til at bruge disse ideer i vores daglige liv og livsstil og bruge enhver mulig lejlighed til at hjælpe med at skabe en økologisk tankegang, der er overbevist, proaktiv og villig til at blive involveret.

INVESTERINGER I OVERENSSTEMMELSE MED TROEN

Sr. Maria Cristina Gavazzi CSJ

Generalrådet

Den 11.-12. november 2024 blev den anden konference om "Mensuram Bonam" afholdt i London. Det var en global sammenkomst om katolske investeringer. Mere end 90 finansfolk, kirkeledere og eksperter ankom fra mere end 16 lande for at diskutere spørgsmålet om ensartede

retningslinjer for investeringer i overensstemmelse med den katolske tro.

Der er en voksende international interesse for dette marked, så at netværke er både en mulighed og en nødvendighed. "Mensuram Bonam"-konferencen var et mini-synode for den finansielle sektor fra

udbydere af indeks og data til investeringskonsulenter, og den skabte en mulighed for katolske investorer og tjenesteudbydere til at videreudvikle et kristent kapital-økosystem», sagde Jean-Baptiste de Fransuu, der er en fransk økonom, som har været præsident for Vatikanbanken siden 2014.

Med udgangspunkt

i forskellige finansielle sektorer muligheder for at netværke for at udvikle et investeringsmarked, der er i overensstemmelse med katolsk tro og værdier, er der igangsat en række aktiviteter og projekter, der gør målet mere opnåeligt. Blandt de tiltag og beslutninger, der blev truffet af arbejdsgrupperne efter konferencen, kan nævnes initiativet fra Bloomberg Index Services, som vil samarbejde med andre sektorer om at skabe et nyt markedsindeks: »Mensuram Bonam-indekset«. På den måde vil det være muligt at løse et af markedets største problemer, nemlig manglen på et system til at måle og evaluere investeringsporteføljer på en måde, der er i overensstemmelse med den tro, der er anerkendt og accepteret af forskellige lande.

»Det er nødvendigt at udvikle et globalt økosystem for investeringer i overensstemmelse med troen,

som vokser mere og mere med hensyn til volumen og investeringer og bevidsthed«, bekræftede Elena Beccalli, der er rektor for det katolske universitet i Milano, i sin tale på konferencen.

»Et forsøg på at estimere den monetære værdi af 'kristen kapital' viser, at den repræsenterer mere end 800 milliarder euro i Europa«, påpegede rektoren og tilføjede, at kun et begrænset antal investeringsfonde indarbejder principper, der er i overensstemmelse med troen.

Med det ambitiøse mål at skabe en mere ensartet tilgang og en klarere klassificering af produkterne for at bidrage til og stimulere markedet, indledte "Columbus' Riddere" (en katolsk organisation, der blev grundlagt i USA i 1882) et samarbejde med det Katolske Universitet i Amerika om at etablere et nyt non-profit konsortium, der skal vejlede katolske investorer på globalt

plan om stemmeafgivelse ved fuldmagt. Der er også en fælles forpligtelse til at udgive et dokument, der analyserer indvirkningen af investeringer i overensstemmelse med troen på porteføljerners langsigtede resultater.

Næsten alle de sektorer, der var til stede ved arrangementet i London, har taget skridt til at skabe et sammenhængende økosystem for katolsk finansiering. Den katolske finansverden forsøger at tilpasse investeringerne til troen og på den måde sende et stærkt værdisignal til erhvervslivet.

For at være i overensstemmelse med kirkens lære om økonomi udgav vi som Kongregation i løbet af 2024 to vigtige dokumenter: en erklæring for hele Kongregationen om investeringspolitik og en erklæring om etiske og bæredygtige investeringer.

AT LEVE INTERKULTURELT

Sr. Susan Cunningham CSJ

USA

Jeg er medlem af Kongregationens interkulturelle kommission og har boet i flere forskellige kulturer gennem årene. Jeg har boet i Brasilien, Pakistan, Rom og på

Sicilien i forskellige perioder, og hver eneste oplevelse har lært mig en masse. Først og fremmest lærte jeg, at selv om jeg kom for at tjene andre, måtte jeg lære at dø fra mit ego og lære noget.

Jeg blev klar over, at jeg var privilegeret, og opdagede, at jeg var fordomsfuld, hvilket var en overraskelse for mig. Før jeg kunne være der for andre, måtte jeg lære noget af dem, hvem og hvad der

var vigtigt for dem. Hvad var det, de værdsatte i livet, deres tro, deres sprog, deres måde at kommunikere på, deres fester, hvor tæt de vil stå og tale med mig, om jeg giver hånd eller ej, når jeg møder nogen? Jeg var nødt til at lytte, være nysgerrig, stille spørgsmål og åbne øjnene. Jeg måtte udvikle en holdning præget af ydmyghed, respekt og åbenhed over for at lære af andre.

Jeg var heldig at bo sammen med søstre, som viste mig vejen til at gøre alt dette. I det nordøstlige Brasilien rejste jeg med bus fra mission til mission med begrænsede sprogkundskaber og en seddel i lommen om, hvor jeg skulle stå af bussen. Søstrene skåned mig ikke, men de kastede mig ind i befolkningens liv og satte mig endda blandt de høns, der kom om bord på bussen. Folk bød på den mad, de havde medbragt til rejsen. De var faktisk mine lærere. Hvert fællesskab var så imødekommende, og jeg var vidne til, at vores søstre virkelig levede for befolkningen. De var uselviske, og deres vidnesbyrd prægede mit liv for altid.

Selv om jeg læste meget om Pakistans kultur, inden jeg tog af sted, begik jeg mange fejl. Jeg havde brug for at lære af befolkningen, vores søstre og de unge kvinder, der var under uddannelse. Hvis vi skulle forberede dem til ordenslivet, var vi nødt til at vide alt, hvad vi kunne om livet i Pakistan først. Vi opdagede, at vi også var nødt til at forberede dem på livet i Kongregationen. Vi skulle alle lære noget, og det gjorde faktisk vores kommunitetsliv til et godt liv.

Livet i Generalhuset i Rom lærte mig, at hvert land har sin egen måde at gøre tingene på. Vi havde søstre fra Indien, Brasilien og Italien, og vi fire i rådet var fra Indien, Brasilien, Danmark og USA. Sikke en udfordring! Jeg lærte, at vi alle havde gaver at tilbyde til vores kommunitetsliv. Jeg opdagede, hvor vigtigt det er ikke bare at give, men også at være åben for at modtage.

Jeg tog til Sicilien for at arbejde med uledsagede mindreårige flygtninge primært fra Afrika. Mange kom til Italien i joller og var vidner til, at mange af deres kammerater døde under rejsen. Jeg tog af sted for at være til stede, for at lytte

til deres historier om livet i deres hjemland og deres behov for at flygte samt til rædslerne på deres rejse. Jeg hjalp med at tilberede maden til dagens måltider og har aldrig hakket så mange løg! De var så varme og taknemmelige. Mit italienske var ikke så godt, men jeg tror, de vidste, at vi holdt af dem.

På Sicilien boede jeg i et kommunitet med en anden søster fra USA og én fra Italien. Begge søstre var fra forskellige kongregationer. Jeg var ny i et kommunitet, som havde en etableret måde at leve sammen på, og vi var ikke enige om, hvordan vi som nyt kommunitet ønskede at leve sammen. Når jeg tænker tilbage på den oplevelse, ved jeg, at det kunne have hjulpet os til at leve sammen, hvis jeg havde sagt, at jeg ønskede at dele, hvordan vi kunne leve som et nyt kommunitet. Efter alle disse oplevelser, læser jeg nu bøger og artikler om interkulturalitet og ville ønske, at jeg havde læst Anthony Gittins bog, før jeg tog til Sicilien.

Jeg er taknemmelig for hver eneste af disse oplevelser, som gav mig så meget. Jeg har lært så meget og har forhåbentligt berørt dem, jeg har delt livet med.

DEMONSTRATION PÅ BØRNEENES DAG: EN STÆRK OPFORDRING TIL FRED

Sr. Anoop Jose CSJ

Tanmaya/ Indien

Hvert år den 14. november fejres "Børnenes Dag" i hele Indien til ære for Pandit Jawahar Nehru, der var den første premierminister i det uafhængige Indien. I år var man vidne til en ekstraordinær begivenhed, der var udtryk for både uskyld og modstandskraft.

Fra Sankt Josephs Skole i Pulluvazhy i Kerala (en sydlig delstat i Indien) gik over 800 elever og 41 lærere sammen om at organisere en demonstration for fred og ikke-vold. Skolens ledelse og personale med sr. Anoop, der er skolens rektor, gik i spidsen.

På den lyse morgen på "Børnenes Dag" gav

unge stemmer genlyd af passionerede opfordringer til en verden uden krig. Demonstrationen, som var et bevægende visuelt skuespil, havde til formål at øge bevidstheden om krigens ødelæggende virkninger og fremme harmoni i samfundet. Deltagerne, der gik med farverige plakater i hånden og entusiastiske sange på læberne, formidlede et stærkt og inderligt budskab: »Ikke mere krig, vi vil have fred!«

Demonstrationen begyndte på skolens område, hvor børn viste deres kreativitet gennem gribende kostumer, der symboliserede de barske realiteter i krigsramte liv. Nogle var

klædt ud som fordrevne flygtninge med tasker over skuldrene, andre som sårede ofre med arme i bandager og malede ar, mens nogle få portrætterede tårevædede ansigter, der holdt fast i tomme skåle. Hvert kostume fortalte en historie om lidelse og indfangede den barske virkelighed i et krigshærgat liv.

Da demonstrationen bevægede sig gennem byens hovedgader, bar de unge deltagere livfulde bannere med slogans som »Lad os lege, ikke slås« og »Krig stjæler barndommen«. Luften genlød af de rytmiske råb »Ikke mere krig, vi vil have fred!« og melodien af børnestemmer, der sang

Sr. Anoopam med de elever, der marcherede i demonstrationen

sange om sammenhold og kærlighed. Lærere og frivillige ledsagede børnene, sørgede for deres sikkerhed og opretholdt harmonien i arrangementet.

Forbipasserende stoppede op for at se på demonstrationen, synligt bevæget af de rå følelser og den stærke symbolik. Deres uskyldige, men virkningsfulde optræden tjente som en

stærk påmindelse om de ødelæggende konsekvenser af krig og det presserende behov for fred.

Denne demonstration var mere end en fejring af "Børnenes Dag"; det var en opfordring til handling. Den understregede de unge stemmers modstandskraft og vilje til at kræve en bedre verden - en verden, hvor barndommen forbliver

uberørt af voldens skygger. Gennem deres inderlige bønner og levende udtryk sendte disse børn et umiskendeligt budskab: Lad barndommen være en tid med glæde og ikke med krig.

Begivenheden vakte dyb genklang hos alle, der oplevede den, og efterlod et varigt indtryk af håb og en opfordring til en lysere og mere fredelig fremtid.

NYE HELGENER

Sr. Teresinha de Lourdes Camatti	92	Brasilien	11.11.2024
Sr. Mary Natalie Chirayath	78	Nirmala	21.11.2024
Sr. Egidia Vitti	102	Brasilien	21.11.2024
Sr. Liguori Parambaloth	87	Tanmaya	25.11.2024

25 ÅR MED "GÆSTFRIHEDSPROJEKTET"

Sr. Marina Melo Vasconcelos CSJ &
Sr. Vera Lúcia dos Santos CSJ

Brasilien

Den 4. oktober 2024 fejrede "Gæstfrihedsprojektet", som hjælper folk, der lever på gaden, sit 25-års jubilæum. Datoen blev markeret med en festlig messe, kage, snacks, sodavand og frokost for hjemløse, frivillige og Sankt Joseph Søstre.

Det hele startede i september 1999 på pladsen foran kirken Santa Cecilia i São Paulo, da en gruppe

hjemløse bad sr. Marina om et sted at bade. Sr. Marina tog forespørgslen med til sr. Emília Margonari, som på det tidspunkt var socialarbejder i en social organisation i sognet Santa Cecilia. Der blev arrangeret et møde med sognepræsten, som efter at have rådført sig med bestyrelsen, gav dem lov til at bruge et af sognets huse.

Med Sankt

Josephs forbøn begyndte aktiviteterne: morgenmad, brusebade, uddeling af tøj, vask og tørring af tøj, et sted at opbevare pakker og personlige dokumenter, henvisninger til hospitaler og job. Lidt efter lidt meldte der sig frivillige til at stå for indsamlingsbasaren, som skulle hjælpe med at opretholde projektet økonomisk. I 2001 overtog sr. Martha Alexandra

koordineringen af projektet og inviterede sr. Maria Madalena (en Hellig Kors Søster) til at samarbejde. Den 28. november 2002 døde sr. Martha Alexandra, og ledelsen blev overdraget til sr. Maria Madalena.

På grund af det stigende antal stofbrugere i byens gader oprettede sr. Maria Madalena sammen med Bernadino Foiato (en Clarentinerbror) "Novos Rumos-projektet", som havde følgende mål: at understøtte processen med at genvinde selvværd og menneskelig værdighed, reintegration i familien og samfundet, vejledning om sundhed og livskvalitet, opmuntring til

at arbejde og psykomotorisk udvikling gennem kreative aktiviteter som for eksempel håndværk, mulighed for at lære spansk og engelsk samt adgang til computere. I 2014 lukkede projektet på grund af manglende finansiering.

Da Novos Rumos-projektet blev lukket, overbeviste den frivillige Zilma Coutinho med stor passion og visdom centrets bestyrelse om at skaffe plads i sognehuset til at tage sig af hjemløse. Sådan opstod "Gæstfrihedsprojektet", som udelukkende består af frivillige. Hjælpen var begrænset til to gange om ugen med fokus på fællesskab og at genvinde menneskelig værdighed, et åndeligt øjeblik

med João Coutinho, et bad og morgenmad tilberedt og serveret af de frivillige.

I april 2020 anmodede bispedømmets kurie om, at projektet flyttede fra sognehuset, da det skulle rives ned. Det opsøgende arbejde foregår nu på fortovet ved Santa Cecília metrostation. Med sr. Marinas ord: »Projektet blev hjemløst ligesom dem«.

I øjeblikket fortsætter projektet med at søge efter bedre forhold og arbejde med social integration af den hjemløse befolkning i lokalsamfundet og serverer morgenmad på Largo de Santa Cecília.

VANDMANGEL I BALOCHISTAN

Sr. Sinthia Tariq CSJ

Pakistan

Som søster med første løfte fra Quetta-kommunitet i delstaten Balochistan vil jeg gerne dele nogle oplysninger om situationen med vandmangel i vores delstat. Krisen er alvorlig i Quetta (der er hovedstad i

Balochistan), såvel som i andre dele, og vi Sankt Joseph Søstre i Quetta-kommunitet står over for dette sammen med resten af befolkningen. Der er ikke noget mere essentielt for livet på jorden end vand, og derfor er vi nødt til at købe

vand, som er meget dyrt. I vores apostolat - en børnehave - er vi nødt til at fylde vandtanke dagligt for at dække vores almindelige behov. Krisen i Pakistan ser ikke ud til at slutte foreløbig. Undersøgelser anslår, at

Pakistan kommer til at stå over for tørke i 2025. De, der bor i Balochistan, lider allerede af akut mangel på drikkevand. Tidligere blev det meddelt, at arbejdet på to dæmninger, der skal bygges i forbindelse med etablering af et vandreservoir, var blevet genoptaget, men der er ingen fremskridt i sigte. Som følge af forholdene fortsætter folk med at pumpe vand op fra dybt nede i jorden, hvor nogle brønde går mere end 300 meter ned, hvilket er mange gange dybere end brønde, der tidligere gik mellem 60 og 90 meter ned. I Balochistan er det et bekymrende faktum, at det er blevet normalt at drikke urent vand. Og på grund af

dette lider folk af alvorlige sygdomme i hele provinsen - for eksempel af kolera, dysenteri, hepatitis A, tyfus og polio. Disse sygdomme er meget alvorlige og nogle gange dødelige.

Pave Frans' budskab til Verdensbededagen for Omsorg for Skaberværket fokuserer på vand som en værdifuld ressource, og at adgang til det er en menneskeret. Han sagde, at »adgang til rent drikkevand er en grundlæggende og universel menneskerettighed, da det er afgørende for menneskets overlevelse og som sådan er en betingelse for at kunne udøve andre menneskerettigheder.«

Her i Balochistan er vandmangel den primære måde, hvorpå vi mærker virkningerne af klimaforandringerne. Det er en vedvarende bekymring, som vil påvirke de kommende generationer. Vi beder om, at de må vokse i viden om og respekt for vores fælles hjem og i ønsket om at passe på vandets essentielle goder til gavn for alle. Vi er alle kaldet til at bruge vand på en etisk forsvarlig måde, så alle kan få glæde af denne uundværlige ressource. Det vil være muligt, hvis vi respekterer og passer på de gaver, vi har modtaget fra Skaberen, og især floder, have og oceaner, da vand forbinder alle aspekter af livet.

PÅ TVÆRS AF ALLE GRÆNSER KRYDSEDE EVANGELIET VORES VEJ

**Sr. Claire Combarel CSJ &
Sr. Marie-Joséphe Chorot CSJ**

Frankrig/Belgien

Provinsen i Frankrig/Belgien er så heldig at kunne byde velkommen til mange forskellige kulturer takket være de grupper, der regelmæssigt kommer til Frankrig. Men fra 1. til 20. november 2024 besøgte en lille gruppe på 8 søstre fra Frankrig (Christiane, Claire, Dominga, Helena de Fatima, Jona, Marie-Joséphe, Marie-Thérèse og Santhi) vores indiske søstres mission.

Siden grundlæggelsen er det første gang, at Provinsen i Frankrig/Belgien har planlagt og forberedt et besøg til grundlæggelsesstederne i Indien for en gruppe franske søstre. I samme periode havde foreningen for »Børnene i Jehangirabad« organiseret sin rejse med en gruppe på 14 lægfolk for at se gennemførelsen af deres projekt på stedet. Sr. Dolores - vores generalpriorinde -

og vores ærkebiskop Msgr. Thibault Verny var med for at styrke forbindelsen mellem Kongregationen i Indien og bispedømmet Savoyen.

Vores brødre og søstre i Indien, som udtrykker sig med mange bevægelser, danse, sange, farverige dekorationer og fodvask, bød os varmt velkommen. Det er takket være det fundament, som de franske søstre i Indien har skabt, at vi blev modtaget med en sådan ære og velsignelse. Den samme gestus oplevede sr. Helena og sr. Santhi, da de besøgte familierne til sr. Nirmal og sr. Sapna, der er de to yngste søstre i Frankrig. Denne søsterlige gestus var meget stærk og bevægende for os.

De tre uger, hvor vi var en del af søstrenes arbejde på hospitaler, i skoler, i landsbyer med mentalt handicappede og døvstumme børn fulde af liv, gav os mulighed for

at fordybe os i de indiske søstres og det indiske folks kultur. Vi blev opmærksomme på vanskelighederne og begrænsningerne i forbindelse med den politiske situation i landet, hvor fattigdom og elendighed lever side om side med rigdom. Vi blev meget berørte af deres begejstring for missionen, tilstedeværelsen af unge søstre, novicer, postulanter, kandidater ... deres ungdom, deres tro, deres livfuldhed, deres uddannelse.

I hver Provins opdagede vi det enkle liv, glæden, selvhengivelse og modet hos de søstre, der forlod deres land for at leve udfordringen med at integrere sig i en virkelighed, der er meget anderledes end for eksempel Europa og andre steder. Ansigtet og udtrykket hos hver person, vi mødte, uanset hvor vi kom hen, gav os et ønske om at leve, elske

og være involveret, når vi vendte tilbage.

Vi mødte næsten 300 indiske søstre i løbet af vores tid i Indien. Hvilken glæde det er at være en del af en stor Sankt Joseph-familie, at være en surdej af enhed imellem os alle. Den 17. november samlede fejringen af fire af vores 25-, 50- og 60-års jubilæer i ordenslivet et stort antal søstre, familier og venner. Sammen med den indiske ærkebiskop af Bhopal og biskoppen af Savoyen takkede hele forsamlingen for de 170 år, Kongregationen har været til stede i Indien. Den gensidige deling af to kulturer gav os stor glæde og berigede os hver især. Alle de besøg, vi aflagde hos foreningen for »Børnene i Jehangirabad«, var også givende med deres værdifulde støtte til at få så mange mennesker på fode igen med værdighed.

Det lille frø, som de

franske søstre såede for 170 år siden, er vokset og blevet til et stort træ med utallige frugter takket være vores søstres og samarbejdspartnere mission i Indien. Vores forbindelse blev forstærket af en bedre forståelse for at leve glæden ved interkulturalitet som den internationale Sankt Joseph-familie. Denne rejse til Indien var en reel udfordring for både Indien og Frankrig. Vi var i stand til at gøre denne drøm til virkelighed takket være ihærdighed, udholdenhed og organisatoriske evner hos de ansvarlige i Indien og Frankrig.

Provinsen i Frankrig/Belgien er meget taknemmelig for generøsiteten fra de 4 Provinser, som sendte 6 indiske søstre for at styrke missionen i Savoyen, hvor vi stammer fra. Deres aktive og dynamiske tilstedeværelse gav os et uforglemmeligt besøg i Indien.

DYREBAR TID MED SØSTRENE I WEST HARTFORD, CONNECTICUT - USA

Sr. Ignés Cristina Malinoski CSJ

Brasilien

At være sammen med søstre fra Den Amerikanske Provins i West Hartford i et par måneder var meget specielt for mig. At møde dem og tilbringe tid sammen med dem hver dag fik mig til at føle den sande ånd hos Sankt Joseph Søstre!

Jeg ankom til Hartford i delstaten Connecticut i det tidlige forår - en tid med

forandring og håb! Jeg blev budt velkommen i lufthavnen af Provinsrådet: Sr. Sally, sr. Susan og sr. Ann, som venligt hjalp mig med mine tasker, ventede på mig med frokost og tog mig med til moderhuset! Søstre ventede allerede på mig, og jeg blev overrasket over en varm velkomst fra dem alle og personalet. De var alle meget opmærksomme, og mit

hjerter var lykkeligt og fredfyldt, fordi jeg var »hjemme«!

Og jeg blev også overrasket over det store hus. Moderhuset er stort og smukt. Og ikke mindst så har det en vigtig betydning i Provinsens liv og er et vidnesbyrd om de mange søstre, der boede der, gav deres liv og trofast udførte missionen. Jeg føler ærbødighed for hver enkelt og

for hele den historie, der blev bygget her. Jeg er taknemmelig over for alle de søstre, der fortsætter denne historie, der er et tegn på kærlighed, imødekommenhed og enhed.

At leve sammen og lære hinanden at kende skete i det daglige liv, i vores glade samtaler ved måltiderne, i udvekslingen af erfaringer om livet og missionen, ved den daglige messe og i festlighederne, i forskellige eftermiddagsaktiviteter, på ture til skolen og på kulturelle udflugter og andre tidspunkter, hvor vi var sammen.

Jeg var privilegeret, fordi jeg boede sammen med mange søstre, som var lærere, især sr. Judith Mulhall og sr. Joan D'Amato, som var sammen med mig næsten hver eftermiddag og lærte mig engelsk. Jeg havde mulighed for at tilbringe tid med de søstre, der ikke bor i moderhuset, og lærte dem at kende nogle steder, som

hjalp mig med at lære om den lokale kultur - for eksempel i Lee i delstaten Massachusetts (søstrenes første mission i USA), Hartford, New York og nærliggende byer.

En gang om ugen arbejdede jeg som frivillig i "Brødhuset", som er et af søstrenes projekter, der har eksisteret i over 40 år. Med hjælp fra frivillige, ansatte og donationer tager de sig af dem, der bor på gaden og migranter, og serverer tre måltider til over 100 mennesker om dagen og måltider til børn på en skole. De utrættelige Maureen Faenza og Theresa Fonti er grundlæggerne. De er der hver dag og giver deres liv til projektet. På trods af megen modgang har de altid ladet sig lede af Gud og af deres store kærlighed til dem, der har mest brug for det. Projektet omfatter at skaffe boliger til familier, der ikke har råd til at eje et hjem, at tage imod og støtte mennesker, der er på

vej ud af stofmisbrug, og at undervise nyankomne i engelsk i "Jubilæumshuset" med frivillige lærere.

Den uge, jeg ankom, begyndte jeg på min sprogundervisning i "Jubilæumshuset". Jeg mødte en meget forbløffende virkelighed. Jeg hørte om vanskelighederne og udfordringerne for folk, der har boet i landet i lang tid og studerer der. Andre, der som mig lige var ankommet, som var i gang med at finde sig til rette og lære. Jeg følte mig lidt som dem og forsøgte at komme så tæt på som muligt for at forstå, hvad det vil sige at være migrant og udlænding.

Denne tid var dyrebar. Jeg føler mig glad og taknemmelig for alt, hvad jeg fik, og alt jeg, hvad jeg lærte, for muligheden for at lære engelsk og for tiden sammen med søstrene. Vores bånd som Sankt Joseph Søstre er helt sikkert blevet stærkere!

REDAKTØR

Sr. Barbara Bozak
Sr. Eliana Aparecida dos Santos
Sr. Leni Menegat

GRAFISK DESIGN

Sr. Laveena D'Souza

OVERSÆTTELSE

Anette Jensen
Sr. Cristina Gavazzi
Sr. Margherita Corsino
Sr. Maria Elisabete Reis
Sr. Marie-Joséphé Chorot
Sr. Preeti Hulas
Sr. Ivani Maria Gandini

DISTRIBUTION

Monica Bianchini
www.csjchambery.org

E - MAIL

icc@csjchambery.org